

DAT IK ZIE WAT HET IS

DATUM	11 april 2021 – Beloken Pasen
VOORGANGER	Anneke Grunder o.p.
LEZINGEN	Handelingen 4, 32 – 36
EVANGELIE	Johannes 20, 19 – 31

OVERWEGING

In de Paaswake van een week geleden lazen we in het scheppingsverhaal hoe vanaf de eerste dag, de aarde tot orde en tot leven kwam door het woord en de levensadem van God.

Zo werd ze een thuis voor de mensen.

Zeven dagen bestrijkt het scheppingsverhaal. Zeven dagen duurt de Paasherschepping, de herschepping van de nieuwe mens, die in Thomas vandaag zijn afbeelding vindt.

Op avond van de eerste dag van de week, de dag van de schepping van het licht, de dag van de opstanding,

zijn de leerlingen in een huis bij elkaar om brood en beker te delen.

Dan breekt Jezus door de gesloten deuren van hun angst heen, en opent hun harten voor nieuwe hoop en levenskracht. 'Vrede voor jullie' zegt hij. Vrede, dat is zijn diepste wezen! .Wie zou hem dan niet herkennen?

Daarna blaast hij – net als de Eeuwige zelf – over zijn mensen en zegt: 'Ontvang de heilige Geest' Zo wil hij hen tot leven te wekken, doen opstaan: avond en morgen, de eerste dag!

Eén van hen is niet bij dit indrukwekkende gebeuren: Thomas. Hij was sterk verbonden met Jezus, waarom was hij er dan niet bij?

Als in de bijbel iemand bij name genoemd wordt, moet je opletten! Zeker als die naam wordt uitgelegd.

Thomas ofwel Didymus betekent: tweeling. Dat is toch een wonderlijke naam, hier in het verhaal, Je zou kunnen denken dat het om iemand gaat die twee gezichten heeft, een huichelaar. Maar de rechtstreekse en oprechte taal van deze man in eerdere delen van dit evangelie en ook vandaag past daar niet bij. Ik - zelf deel van een tweeling – waag een verkenning.

Mijn zus en ik kregen nogal eens de verbaasde reactie: 'jullie lijken helemaal niet op elkaar!'

Mensen verwachten bij het zien van een tweeling gelijkenis aan te treffen, meer nog, dat de twee elkaars evenbeeld zijn. En regelmatig is dat ook het geval. Het valt pas op als dat niet zo is. Dat idee: 'iemand's evenbeeld zijn'.

mogen we hier op onszelf betrekken: Thomas is ons evenbeeld: de mens die er niet bij was en toch gelovig zoekt naar nieuw leven! Thomas – wij dus - willen dat niet doen op basis van overlevering alleen, op wat anderen zeggen.

Nee, op grond van wat hij ziét, op grond van inzicht dus en van tastbare ervaring, wil Thomas zich - willen wij ons - aan de Heer toevertrouwen. En dat begint met het erkennen van brandende

vragen. Zoals: waarom moet een goed mens lijden, sterven zelfs. En 'waar is de Eeuwige hier?' Bij dat proces van toevertrouwen hoort dus het onder ogen zien van Jezus' lijden en sterven en het leed van zoveel andere mensen in de wereld.

Thomas beseft dat Jezus aan zijn werk om het rijk van God onder de mensen te brengen aan zijn engagement met de wereld gewond is geraakt en er tenslotte aan is gestorven. De Opgestane is een Gewonde! Juist daaraan is hij te herkennen. Dat maakt elk triomfalisme ongepast, sterker nog: elke vreugdevolle uiting over de verrezen Heer draagt ook het verdriet in zich over een wereld die onaf is. Ze sluit het engagement in met hen die lijden onder ziekte, onbegrip, afwijzing en kwaadaardigheid. De weg naar een leven met de levende Christus is de weg van de ontmoeting met de lijdende mens als iemand waarin wij God en Christus mogen ontmoeten als de Nabije. Wie daar overheen kijkt en dan 'alleluja' roept heeft Thomas én Jezus niet begrepen.

Een week later, op de achtste dag, komen de leerlingen opnieuw bij elkaar om brood te breken en de beker te delen.

Nu is Thomas erbij. Wij ook vandaag. Opnieuw verschijnt Jezus in hun midden. 'Ik wens jullie vrede!' zegt hij,

en daarna tot Tomas: 'Leg je vingers hier en kijk naar mijn handen, leg je hand in mijn zij. En geloof!!

Ofwel: raak mijn pijn aan. verbind je met mijn lijden en dat van anderen. Daarin zal je mij herkennen, daarin zal je God zien! Vertrouw je toe, met alle vragen die het leven brengt. Dan zal je leven!!

Het antwoord van Thomas is meer dan een vrome reactie. De uitdrukking 'mijn Heer en mijn God' gold in die tijd voor de keizer. Door die titels voor Jezus te gebruiken spreekt Thomas zich uit tegen macht en aanzien en belijdt hij dat Jezus voor hem het hoogste gezag is en dat zijn weg door de dood de weg is naar nieuw leven.

De eerste Christengemeente trok uit die ervaring krachtige conclusies, zo vertelt het boek Handelingen:

Ze deelden brood en wijn, maar ook hun hele hebben en houden, hun ziel en zaligheid, opdat àllen goed zouden kunnen leven. Misschien is het een niet realistisch beeld, maar het is een visioen dat ik koester omdat het de ervaring van Pasen concreet en radicaal maakt. Het is als de scheppingsdaad van de eerste dag. Licht in het donker.

Wij zijn als Thomas, zijn evenbeeld, mensen die er toen niet bij waren, vol kritische vragen, soms niet begrijpend.

Maar wij zijn de gemeente van Jezus. Hij wenst ons vrede en wil ons tot voedsel en inspiratie zijn, tastbaar nabij in gebroken brood en geurige wijn, elke zondag weer.

Dat ook wij in de ervaring van Pasen ons verbinden aan de wonden die in deze wereld geslagen worden en er de weg naar het licht, geboren op de eerste dag, de weg van de opstanding, de herschepping van de mens naar Gods evenbeeld in deze soms harde maar ook zo mooie wereld.